

Το αστέρι των Χριστουγέννων φωτίζει μια κλειδωμένη ψυχή

Τα Χριστούγεννα έρχονται πάντα στην ώρα τους, στις 25 Δεκεμβρίου. Τα αστέρια διαγράφουν την πορεία τους επί αιώνες στο σύμπαν κι εκείνο που οδήγησε τους 3 μάγους στη φάτνη του Χριστού έρχεται κάθε χρόνο για να παίξει το ρόλο του και να γράψουμε ξανά την ιστορία των Χριστουγέννων.

Οι άνθρωποι όμως βιάζονται, θέλουν να τα φέρουν πιο γρήγορα, να απλώσουν το ολοστόλιστο πέπλο τους επάνω στη δύσκολη καθημερινότητά τους. Νοέμβρης μήνας και η εικόνα της πόλης προαναγγέλλει τα Χριστούγεννα. Οι βιτρίνες φόρεσαν τα γιορτινά τους. Στην πλατεία το χριστουγεννιάτικο δέντρο πήρε τη θέση του με όλο το σύνολο της φάτνης και τα ανάλογα παιχνίδια, που καλούν τα παιδιά να ζήσουν για λίγο από κοντά το παραμύθι τους.

(Δημιουργείται η κίνηση των εορτών)

Το βράδυ τα αστέρια μέσα στην ησυχία της νύχτας έρχονται να φωτίσουν τα σκοτάδια τ' ουρανού και της ψυχής. Τρέχουν εκεί που τους καλεί μια ευχή, για να ρίξουν φως και χρυσόσκονη, που θα σκορπίσει το κακό και θα δώσει την ελπίδα και την πίστη στο όνειρο.

(Το τραγούδι : Ένα αστέρι πέφτει πέφτει. Όλοι κάνουν μια ευχή να την πάρει το αστέρι).

Μια γυναίκα όμως, η Έλλη, δεν βλέπει τ' αστέρια, δεν θέλει να κάνει μια ευχή, δεν θέλει να έρθουν τα Χριστούγεννα, γιατί δεν μπορεί να τα χαρεί. Η φωνή της αντί για ευχή στέλνει μια κραυγή:
- Μου έκλεψαν τα Χριστούγεννα. (φωνές)

Ένα αστέρι, που άκουσε τη φωνή της, ταράχτηκε και είπε: Θα πάω να γίνω το φαναράκι της ψυχής της και θα διαλύσω όλα τα

σκοτάδια της, να μπορέσει να δει το φως των Χριστουγέννων, το φως της αγάπης.

Πήγε και τη βρήκε την ώρα που τακτοποιούσε την κουζίνα της κι έτσι, χωρίς να το καταλάβει, τακτοποίησε και την ακαταστασία της ψυχής της.

Το αστέρι έγινε το αναμμένο φαναράκι στο χέρι της Έλλης κι εκείνη προχωρά σαν πρωτόγονος εξερευνητής στα μονοπάτια του μυαλού και της ψυχής της. Ρίχνει το φως του και τα εμπόδια πέφτουν ένα ένα και ανοίγουν το δρόμο, που θα την οδηγήσει στο ολόφωτο χριστουγεννιάτικο δέντρο.

Ποιος της έκλεψε τα Χριστούγεννα;

(Φωνές μεγάλων, θυμοί; Μου φταίει, έφταιξε...)

Και να που ανοίγει μια βαριά πόρτα, που γράφει: Οικοτροφείο.

Παιδιά μπαίνουν στη σειρά, τηρούν αυστηρά την τάξη, ομοιόμορφα, απρόσωπα(κινήσεις, ρόμβος).

Ποιος την έφερε εδώ;

Το φανάρι δείχνει τη σκιά του πατέρα της, να χάνεται για πάντα. Μέσα στο στήθος της ένωσε ένα κενό. Δυσκολεύεται να πάρει ανάσα.

Το χέρι της μητέρας της την φέρνει στο οικοτροφείο:

Θα μείνεις εδώ, εσωτερική για κάποιο διάστημα. Θα είσαι φρόνιμη και προσεκτική. Εδώ όλοι προσαρμόζονται στον κανονισμό λειτουργίας. Τον είδε γραμμένο στον πίνακα: πρέπει...

.Δεν.....

Άλλο ζητούσε η ψυχή της. Λαχταρούσε τη ζεστασιά της οικογένειας..... ..επιθυμώ....

Και έλπιζε ότι θα τελειώσει γρήγορα αυτό το διάστημα, αλλά αυτό κράτησε ως τα δεκαοχτώ της , οπότε και κατάφερε να περάσει στο πανεπιστήμιο και να γίνει φοιτήτρια.

Έκλεισε λοιπόν η πόρτα του οικοτροφείου και άνοιξε ο δρόμος της ελεύθερης ζωής. Να την και πάει στα χαμένα, ζαλισμένη από τα φώτα και τις βιτρίνες. Πουθενά και τίποτα δεν ηρεμεί την ψυχή της, δεν γεμίζει το κενό της. Κατάλαβε τότε τι σημαίνει παραίτηση.

Εκεί, γονατισμένη, ήρθε και τη βρήκε ο έρωτας, χωρίς να τη ρωτήσει. Περπάτησε μαζί του 3 χρόνια χέρι-χέρι με τον Άρη κι εκείνος τους έφερε το πιο ακριβό δώρο, το Στέφανο. Τώρα την πήρε από το χέρι ο μικρός Στέφανος και πήγαν μαζί στον Άη Βασίλη. Να τος, κατεβαίνει από την καμινάδα με τα δώρα του: καλοσύνη, αγάπη, κουραμπιέδες και πολλή χαρά.....

Εκείνη όμως δεν μπορεί να δει, να πάρει τα δώρα του. Η φωνή της ηχεί σαν χαρακιά:

-Ξένη, πάντα ήμουν ξένη για τη μάνα μου και την αδελφή μου... (φωνές...)

Κι ένιωσε σαν πλοκάμια να την τυλίγουν και πάλι τα δύσκολα της ζωής: δουλειά, κούραση, δεν έχω χρήματα, φίλους.....). Και ένιωσε πάλι μέσα της την παγερή ομοιομορφία του οικοτροφείου, την καθήλωσε.

Τι είναι αυτό που θα ζεστάνει την παγωμένη ατμόσφαιρα;

Το αστέρι-φανάρι πήγε στο χέρι του Στέφανου, του Άρη και όλων όσων έφερε εκεί η σκέψη της. Έσβησαν τις λέξεις: στέρηση και λύπη και έγραψαν με χρυσόσκονη τις λέξεις: συντροφιά, λαχτάρα, εμπιστοσύνη, δώρο, αγάπη, που φώτισαν το βλέμμα της Έλλης.

Ο ήχος της καμπάνας ντιν νταν ντιν νταν, που καλούσε τους πιστούς στην εκκλησία, να προσκυνήσουν όλοι μαζί το χαρμόσυνο γεγονός της γέννησης του σωτήρος, έβαλε λες τη μουσική που τους ένωσε κι έτσι όλοι μαζί, η δική της οικογένεια, ενώθηκαν με όλο το πλήθος, που πήγαινε στη φάτνη του Χριστού, για να εναποθέσει εκεί την ψυχή του γυμνή από αδυναμίες και μαλάματα και να ανοίξει την καρδιά του να μπει μέσα η αγάπη, η πίστη και η ελπίδα.

(Εδώ μπορεί να μπει κάτι πιο θεολογικό)

Και ύστερα κρατώντας στα χέρια τους τα δώρα της αγάπης, πήγαν και στόλισαν το δικό της, το δικό τους χριστουγεννιάτικο δέντρο.

Και έγραψαν τη μαγική φράση, που διαλύει όλα τα εμπόδια:
Το καλό είναι σαν το φως του κεριού, είναι μικρό, αλλά διαλύει το σκοτάδι. (όλοι μια αγκαλιά)

Χρόνια πολλά, καλά Χριστούγεννα.

Κοζάνη30-11-2017

Γκουτζιαμάνη Γιάννα